

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/329/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1515222171
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1515222171.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a sudcov Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Valérie Kleinovej v právnej veci žalobcu: K. A., Z.. X.X.XXXX, B. E. XX, B., proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo vnútra SR, Pribinova 2, Bratislava, IČO: 00151866, za účasti Okresnej prokuratúry Bratislava V, Prokofievova 4, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 26. mája 2017 č.k. 49C 415/2015-137 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa proti žalovanému za účasti Okresnej prokuratúry Bratislava V domáhal zaplatenia sumy 4 500 Eur titulom náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci a náhrady nemajetkovej ujmy v nešpecifikovanej výške, skutkovo odôvodnenú nezákonným začatím a vedením trestného stíhania voči jeho osobe, ktoré bolo následne zastavené, v dôsledku čoho mu mala vzniknúť škoda vo výške straty na zárobku v sume 4 500 Eur. V žalobe uviedol, že pracovný pomer ukončil dohodou, keď zamestnávateľ nemal záujem o zamestnanca, ktorý sa nachádzal na oddeleniach OOPZ v Petržalke. V prípade, ak by nebol zadržaný a nebola by mu obmedzená osobná sloboda, nezačalo by sa trestné stíhanie a bol by zamestnancom naďalej, pričom jeho zamestnávateľ mal mať lukratívnu zákazku pre spoločnosť SLOVNAFT a.s. Žalobca tvrdil, že bol od 24.11.2007 v neistote, stratil klientelu a zákazky ako murár.

2. Nemajetkovú ujmu zdôvodnil nenapraviteľnou ujmovou vo sfére pracovnej, vzťahovej i rodinnej. Poukázal na to, že bol zatknutý a predvedený pred veľkým počtom ľudí, ktorí ho poznali ako pracovitého, čestného človeka, čím mu vzniklo celospoločenské poškodenie dobrého mena, bolo mu zasiahnuté do jeho súkromia, občianskej cti, ľudskej dôstojnosti i jeho osobnostných práv. Dôsledkom nezákonných zásahov voči jeho osobe malo dôjsť k rozchodu medzi ním a jeho partnerkou, k strate zamestnania, k verejnému poníženiu ako i k ujme na psychickom zdraví. Zdôraznil, že utrpel ťažkú ujmu na zdraví s trvalými následkami, pričom úkony, ktoré musel absolvovať v súvislosti s trestným konaním spočívajúce v neustálom obhajovaní svojej neviny mu jeho zdravotný stav zhoršovali, trpel nespavosťou, úbytkom váhy, nervozitou, podstúpil medikamentóznou liečbu. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy ponechal na úvahu súdu prvej inštancie.

3. Súd prvej inštancie poukázal tiež na vyjadrenie žalovaného k žalobe, že v danom prípade nebol podľa neho splnený prvý predpoklad vzniku nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z.z., a to existencia nesprávneho úradného postupu, resp. nezákonného rozhodnutia,

rovnako nebol podľa neho preukázaný vznik nemajetkovej ujmy žalobcu. Podľa žalovaného napriek tomu, že sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy a majetkovej škody vo výške 4.500,- eur, zo žaloby a spôsobu výpočtu tejto sumy je zrejmé, že táto je určená ako nemajetková ujma. Žalobca ju v žalobe špecifikoval prerátaním na jednotlivé dni, počas ktorých prebiehalo trestné stíhanie. Poukázal na to, že žalobca žalobu odôvodňoval ním tvrdenými prieťahmi v konaní, avšak následne žiadal nemajetkovú ujmu titulom nezákonného rozhodnutia, keď však v predmete žaloby nešpecifikoval, ktoré konkrétne rozhodnutie malo byť nezákonné a ani ktorý orgán mal nezákonne rozhodnúť. K tvrdeným prieťahom žalovaný uviedol, že tie sa mali udiať v rozmedzí rokov 2007-2010, preto v tejto časti vzniesol námietku premlčania žalobou uplatneného nároku. Súčasne namietal, že príslušný orgán, t.j. prokuratúra, existenciu prieťahov nekonštatoval a teda nie je podľa neho splnená podmienka podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov. Vyjadril názor, že ak je výsledkom určitého úradného postupu vydanie rozhodnutia, v takom prípade sa úradný postup, ktorému vydanie rozhodnutia predchádzalo, už neposudzuje. Nakoľko v predmetnom konaní boli vydané rozhodnutia, namietanie nesprávneho úradného postupu, ktorý vyústil do vydania meritórneho rozhodnutia, považoval žalovaný za bezpredmetné. Keďže v tomto prípade bolo vydané žalovaným rozhodnutie, ktoré však označil za zákonné, nemožno podľa neho pripadnú škodu odvodzovať od postupu príslušného orgánu, ale od jeho rozhodnutia. Mal za to, že žalobca nepreukázal ani nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci a ani jeho nesprávny úradný postup.

4. K časti nároku na priznanie nemajetkovej ujmy zdôvodnenej žalobcom zhoršením psychického stavu a zásahom do jeho povesti a dobrého mena žalovaný poukázal na potvrdenie o zamestnaní žalobcu vystavené spoločnosťou KFŠ-DELTA s.r.o. dňa 6.4.2010, z ktorého je zrejmé, že žalobca pracoval v spoločnosti v čase od 16.10.2007 až do 31.12.2007, pričom v čase od 6.12.2007 do 26.12.2007 bol práceneschopný. Mal za to, že ukončenie pracovného pomeru nie je a ani nemôže byť v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním, nakoľko žalobcovi bolo obvinenie vznesené až v roku 2010, t.j. 3 roky po ukončení pracovného pomeru. Žalobca teda podľa neho nepreukázal príčinnú súvislosť medzi úkonmi žalovaného a ukončením jeho pracovného pomeru. Vyhlásenie zamestnávateľa o možnosti ďalšieho zamestnania považoval žalovaný za irelevantný doklad, nakoľko neobsahuje podpis ani pečiatku zamestnávateľa.

5. Z lekárskeho potvrdení, ktoré v konaní predložil žalobca, podľa žalovaného nevyplýva súvislosť s trestným konaním a vplyv trestného konania na zdravotný stav žalobcu, nakoľko voči žalobcovi nebola nikdy v tejto veci podaná obžaloba a teda neprebíhalo žiadne súdne konanie v predmetnej veci. Z potvrdení mal za zrejmé, že psychiatrické liečenie absolvuje žalobca od roku 2013, pričom v ňom lekár poukazuje na súdne konania, ktoré žalobcu cit.: „zúskotňujú“. Podľa žalovaného sa v potvrdení zo dňa 9.1.2013 nenachádza žiadna zmienka o súdnom konaní, keď vyšetrovanie prebehlo z dôvodu úrazu žalobcu. Poukázal na to, že v žalobe sú uvedené dva vzájomne sa vylučujúce právne tituly, na základe ktorých si žalobca uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy, keď každý z uvedených právnych predpisov podľa neho predpokladá iné subjekty ako strany sporu. Argumentoval, že zákon č. 514/2003 Z.z. je lex specialis pre prípady zodpovednosti štátu za škodu a naopak § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka je viazaný na konanie zodpovedného subjektu, nie však štátu. Namietal, že Slovenská republika nie je pasívne legitimovaná v konaní o ochranu osobnosti.

6. Súd prvej inštancie vec prejednal a rozhodol na pojednávaní dňa 26.05.2017 v neprítomnosti žalobcu konštatujúc splnenie podmienok § 180 CSP, keď po vyvolaní veci zistil, že sa dostavili žalovaný a zástupca OP BA V, ktorí termín pojednávania rovnako ako žalobca vzali na vedomie na pojednávaní dňa 05.04.2017. Žalobca svoju neúčast' žiadnym spôsobom neospravedlnil a ani nepožiadal o odročenie pojednávania, zápisnicu z pojednávania dňa 05.04.2017, v ktorej bol uvedený dátum nasledovného pojednávania (26.05.2017) prevzal po pojednávaní dňa 05.04.2017. Následne emailom zo dňa 29.5.2017 žalobca súdu oznámil, že sa nedostavil na pojednávanie z dôvodu omylu v dátume pojednávania.

7. Vo veci rozhodol právne ju posúdiac podľa ust. § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 4 ods. 1 písm. b/ bod 1, písm. f/, písm. m/ uvedeného zákona, § 5 ods. 1 a ž 3, § 6 ods. 1 až 3, § 7, § 15 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 až 3, § 18 ods. 1 až 3, § 19 ods. 1, 2 a § 25 ods. 1 citovaného, so zreteľom na čl. 1 CSP a na čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a postupom v zmysle ust. §§ 205, 193 a 194 ods. 1, 2 CSP, keď mal za medzi stranami sporu nesporné skutkové tvrdenia týkajúce sa zatknutia a zadržania

žalobcu dňa 24.11.2007, začatia trestného stíhania pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 3 písm. a) Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona voči neznámym páchatelom, vznesenie obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku voči žalobcovi pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, spáchaného v štádiu pokusu a následne zastavenia trestného stíhania voči žalobcovi z dôvodu, že sa žalobca skutku, ktorý mu bol kladený za vinu, nedopustil. Za sporné skutkové tvrdenia medzi stranami sporu považoval skutkové tvrdenia o splnení zákonných podmienok pre priznanie uplatneného nároku žalobcu v preskúmanom konaní.

8. Z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 7T 46/2014 súd prvej inštancie zistil, že žalobca bol dňa 24.11.2007 o 04.20 hod predvedený hliadkou PZ zo Starohájskej ulice pred SS OO PZ P- stred a bol obmedzený na osobnej slobode od 04.00 hod dňa 24.11.2007 pre podozrenie z trestného činu výtržníctva. Zo zápisnice o zadržaní a obmedzení osobnej slobody zo dňa 24.11.2007 vyplýva prevzatie žalobcu vyšetrovateľom dňa 24.11.2007 o 11.10 hod. a prepustenie žalobcu dňa 24.11.2007 o 18.08 hod. Tiež zistil, že uznesením OR PZ v Bratislave V H. XXXX/X-H.-B.-XXXX zo dňa 24.11.2007 bolo začaté trestné stíhanie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 3 písm. a) Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona voči neznámym páchatelom. Trestné stíhanie bolo začaté vykonaním zaisťovacieho úkonu obmedzením osobnej slobody podozrivých osôb dňa 24.11.2007. Uznesením OR PZ v BA ČVS: H. XXXX/X-H.-B.-XXXX O. zo dňa 16.9.2010 bolo vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku voči žalobcovi pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, spáchaného v štádiu pokusu. Uznesením Okresnej prokuratúry BA V zo dňa 28.10.2010 prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava V sťažnosť žalobcu ako obvineného podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zamietol z dôvodu, že bola podaná oneskorene. Uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava V sp. zn. 4Pv 26/14/1105-10 z 8.4.2014, právoplatným dňa 29.04.2014 bolo voči žalobcovi zastavené trestné stíhanie podľa ust. § 215 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, z dôvodu, že žalobca sa skutku, ktorý mu bol kladený za vinu, nedopustil.

9. Zo záznamu z individuálnej previerky spisu Č.:H.-XXXX/X-H.-B.-XXXX zo dňa 30.03.2012 zistil konštatovanie dozorového prokurátora o konaní vyšetrovateľa vo veci plynulo a bez prieťahov.

10. Z obsahu pripojeného spisu Č.:H.-XXXX/X-H.-B.-XXXX, ktorý bol súčasťou spisu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 7T 46/2014, súd prvej inštancie zistil, že žalobca bol Trestným rozkazom sp. zn. 6T 141/08 zo dňa 11.12.2008, právoplatným dňa 08.01.2009 uznaný za vinného a bol odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Trestného zákona. Bol mu uložený trest odňatia slobody v rozsahu 3 mesiace, výkon uloženého trestu mu bol podmienične odložený na skúšobnú dobu v trvaní 1 roka. Tiež mal za preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 2T 162/2010 zo dňa 30.11.2011 právoplatným v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6TO 33/2012 dňa 03.05.2012, bol žalobca uznaný za vinného a odsúdený za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1,2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 písm. e) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 20 mesiacov. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 1T 2/2011 zo dňa 26.09.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2To 168/2012 dňa 26.03.2013, bol žalobca uznaný za vinného z prečinov poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona. Z výroku rozsudku vyplýva, že súd upustil od uloženia súhrnných trestov, keď mal za to, že uložené tresty podľa vyššie uvedených rozhodnutí sú dostatočné na ochranu spoločnosti a nápravu žalobcu. Žalobcovi bola uložená rozsudkom ochranná liečba protialkoholická a protitoxikomanická ambulantnou formou, nakoľko z obsahu rozhodnutia vyplýva dôvodnosť uloženej ochrannej liečby vzhľadom na závery znaleckého dokazovania znalcov z odboru zdravotníctva na osobu žalobcu. Podľa odôvodnenia rozhodnutia predmetné skutky, za ktoré bol žalobca uznaný vinným, sa stali v roku 2008 a v roku 2010. Tiež vychádzal zo zistenia, že trestným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. 0T/63/2013 právoplatným dňa 13.06.2013, bol žalobca uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov.

11. Konštatoval, že z potvrdenia o príjme u zamestnávateľa KFŠ-DELTA s.r.o. vyplýva zamestnanie žalobcu v uvedenej spoločnosti od 16.10.2007 do 31.12.2007, s netto príjmom za mesiac 10/2007 v sume 3 872,- Sk pri počte odpracovaných dní 12, za mesiac 11/2007 v sume 6 449,- Sk pri počte odpracovaných dní 18 a za mesiac 12/2007 v sume 587,- Sk za jeden odpracovaný deň a 1 248,- Sk za náhradu za nemocenské, keď k potvrdeniu bola doložená príloha - vyjadrenie spoločnosti KFŠ-DELTA s.r.o.. Je v ňom poznámka, že v prípade neukončenia pracovného pomeru bola možnosť práce pre žalobcu na hospodárskom stredisku Slovnaft dlhodobejšia.

12. Z lustrácie Sociálnej poisťovne z obdobia pred obmedzením osobnej slobody žalobcu dňa 24.11.2007 súd prvej inštancie zistil, že najdlhšie obdobie trvania pracovného pomeru žalobcu bolo u zamestnávateľa INDEX NOSLUŠ s.r.o. v období od 04.10.2004 do 30.06.2005, u ďalších zamestnávateľov (napr. Foxconn Slovakia, spol. s r.o.) bola dĺžka pracovného pomeru jeden mesiac v roku 2004, štyri mesiace v roku 2006, YUYU, s.r.o. - dĺžka pracovného pomeru jeden mesiac.

13. Uviedol, že podľa lustrácie Sociálnej poisťovne na osobu žalobcu bol žalobca v čase od obmedzenia osobnej slobody (odo dňa 24.11.2007) do zastavenia trestného stíhania voči žalobcovi (dňa 29.04.2014) vedený ako zamestnanec u nasledovných zamestnávateľov: u spoločnosti KFŠ - DELTA, s.r.o. odo dňa 16.10.2007-31.12.2007, odo dňa 02.08.2008 do 31.12.2008 ako zamestnanec dohodár v spoločnosti ProAct Group, s.r.o., odo dňa 18.01.2008 do 15.04.2008 ako zamestnanec v spoločnosti JP-ATLAS, s.r.o., následne bol vedený ako zamestnanec dohodár v uvedenom období u približne 15 zamestnávateľov a ako zamestnanec v spoločnosti Kaufland Slovenská republika v.o.s. od 10.06.2008 do 14.08.2008, ako zamestnanec u zamestnávateľa Ing. Miroslav Drobný od 08.10.2008 do 28.10.2008, ako zamestnanec u zamestnávateľa DSG Draxlmaier Slovakia, s.r.o. od 19.01.2009 do 31.07.2009, ako zamestnanec u zamestnávateľa Študentský servis spol. s r.o., Košice odo dňa 01.04.2011 do 09.06.2011 a ako zamestnanec v Ústave na výkon trestu odňatia slobody pre mladistvých Sučany od 21.08.2013 do 03.09.2013. Z doložených potvrdení tiež vyplýva zaradenie žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie od 10.10.2014 do 18.05.2015 a od 19.10.2015.

14. Konštatoval, že z rozhodnutia ÚPSVaR zo dňa 25.02.2006 mal za preukázané priznanie žalobcovi pomoci v hmotnej núdzi v sume 61,60 eur odo dňa 01.01.2016.

15. Vychádzal tiež z lekárskeho nálezu F. F. Q. - neurológa zo dňa 09.01.2013, podľa ktorého žalobca bol v máji 2009 napadnutý, bol v bezvedomí, následne hospitalizovaný na ortop.-traumatologickom oddelení v L. Q., bol mu okrem iného diagnostikovaný subdurálny hematóm FTP. K uvedenému žalobca predložil dve strany Znaleckého posudku č. 32/2010 vypracovaného F. F. I. ku konaniu H.-XXXX/OVK-L.-XXXX vo veci poškodeného (žalobcu), keď podľa doloženej str. 9 u žalobcu došlo k poraneniu hlavy opakovanými údermi a kopaniami dňa 25.05.2009. Znalec zhodnotil poranenia hlavy ako ťažké. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že vplyv trestného konania na zdravotný stav žalobcu konštatovaný nebol. Z lekárskej správy F. V. Ž.T. - psychiatra zo dňa 27.01.2016 zistil, že žalobca je v liečbe psychiatrickej ambulancie od roku 2013, napriek liečbe u žalobcu pretrvávajú psychické problémy, zvýšená hladina intrapsychickej tenzie, pretrvávajú aj reálne problémy, otvorené súdne procesy, pričom to všetko zúskotňuje a zhoršuje psychický stav žalobcu. Vyhodnotil, že z lekárskej správy je zrejмый vplyv viacerých súdnych konaní na žalobcu.

16. Z odpovede na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 02.06.2015 súd prvej inštancie zistil, že žalobca podal podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci žiadosť, ktorou si uplatnil náhradu škody v sume 4 500 Eur za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Žalovaný posúdil žiadosť ako nedôvodnú a nevyhovel jej, keď vychádzal z toho, že neboli splnené predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu.

17. Poukázal na výpoveď žalobcu na súdnom pojednávaní skutkovo sa zhodujúcu s podanou žalobou vo veci, že po skončení pracovného pomeru dohodou u zamestnávateľa KFŠ-DELTA s.r.o., bol zamestnaný v spoločnosti ProAct group, s.r.o. a v spoločnosti JP-Atlas. Žalovanú sumu označil za príjem, ktorý mohol dosiahnuť, ak by nebol ukončený jeho pracovný pomer u zamestnávateľa KFŠ-DELTA s.r.o., keď rovnako tvrdil, že v dôsledku prítomnosti jeho kamarátov pri jeho zadržaní došlo k pozastaveniu ich spolupráce na stavebných zákazkách žalobcu. K dôvodom jeho práceneschopnosti od 6.12.2007 do 26.12.2007, t. j. v čase, keď bol zamestnaný u zamestnávateľa KFŠ-DELTA s.r.o., uviedol, že si vybavoval úver a zákazky. Nepoprel, že v uvedenom období bol pravdepodobne v trojmesačnej

skúšobnej dobe. Zdôraznil, že žalovaný nárok si neuplatňuje podľa § 11 a 13 Občianskeho zákonníka, ale zo zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

18. Tiež vzal do úvahy prednes žalovaného, že žalobca žiada náhradu škody, ktorú definuje ako náhradu škody a nemajetkovej ujmy, pričom tieto žiadnym spôsobom nerozlišuje. V tejto časti považoval žalobu za zmätočnú. Mal za to, že žalobca nepreukázal naplnenie žiadnej z podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody podľa zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup alebo nezákonné rozhodnutie, vznik škody a príčinnú súvislosť, pričom tieto musia byť splnené kumulatívne. Zdôraznil, že neboli skonštatované prieťahy zo strany dozorujúceho prokurátora, čo podľa neho preukazuje záznam z individuálnej previerky vyšetrovacieho spisu z 30.3.2012. Vo vzťahu k tvrdenej nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia poukázal na judikatúru, podľa ktorej takéto uznesenie nie je dôvodom na priznanie nároku na náhradu škody. K výške žalobcom uplatnenej náhrady škody, ktorú žalobca odvodil z nároku zo skončenia pracovného pomeru od r. 2007, poukázal na uznesenie o vznesení obvinenia v predmetnej veci, ktoré bolo vydané až 16.09.2010. Namietal teda existenciu príčinnej súvislosti medzi škodou žalobcu a týmto konaním. Zároveň namietol pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného.

19. Poukázal na prednes prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava V, podľa ktorej žalobca nepreukázal splnenie základných predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. pre absenciu nezákonného rozhodnutia, nakoľko pre vznesenie obvinenia v zmysle § 206 Trestného poriadku postačuje dostatočne odôvodnený záver o spáchaní skutku konkrétnou osobou, teda určitá miera pravdepodobnosti, keď v tomto smere poukázala na Nález ÚS SR sp. zn. 2US 163/2013 z 13.11.2013. Mala za to, že vznesenie obvinenia z r. 2010 voči žalobcovi bolo zákonné, keď boli splnené všetky zákonné podmienky pre jeho vydanie. Zdôraznila, že sa predpokladá zákonnosť takto vydaného rozhodnutia, resp. platí prezumpcia správnosti uznesenia o vznesení obvinenia, pokiaľ nie je výslovne konštatovaná jeho nezákonnosť. Uviedla, že v trestnom konaní ani v žiadnom inom konaní žiaden štátny orgán nevyslovil nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, keď podľa nej súd nemôže v konaní o náhrade škody skúmať ako predbežnú otázku prípadnú nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia a musí vychádzať len z toho, či takéto nezákonnosť bola v inom predchádzajúcom konaní konštatovaná. Pokiaľ existovali v trestnom konaní 2 skupiny dôkazov stojacich oproti sebe, ktoré odôvodňovali vznesenie obvinenia voči žalobcovi, tak uznesenie o vznesení obvinenia bolo podľa nej zákonným rozhodnutím. Nedôvodnosť uplatneného nároku žalobcu na náhradu škody, ktorú žalobca odvodil od skončenia pracovného pomeru so zamestnávateľom KFŠ-DELTA s.r.o. odôvodňovala tým, že v konaní nebolo podľa nej preukázané ukončenie pracovného pomeru v príčinnej súvislosti s trestným konaním, keďže žalobca bol v čase ukončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe, bol 20 dní pred ukončením pracovného pomeru práceneschopný, v rámci skúšobnej doby odpracoval menej ako polovicu pracovného času, ktorý mal v práci stráviť. Následne po ukončení pracovného pomeru bol spôsobilý sa v januári 2008 zamestnať.

20. Súd prvej inštancie právne posúdil, že predmetom posudzovaného konania v zmysle obsahu podanej žaloby i výpovede žalobcu bol občianskoprávny nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Za základné predpoklady pre vznik nároku na náhradu škody alebo ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím pri výkone verejnej moci označil preukázanie nezákonného rozhodnutia, vznik škody, resp. ujmy a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody/ujmy. Konštatoval, že povinnosťou žalobcu pre úspešnosť žaloby bolo preukázať, že nezákonným rozhodnutím mu bola spôsobená škoda a nemajetková ujma, ktorej sa žalobou domáhal, keď existencia príčinnej súvislosti musí byť v každom konkrétnom prípade bezpečne preukázaná a nemožno ju len predpokladať.

21. Pri rozhodovaní vychádzal z verejných listín, ktoré tvorili obsah pripojených spisov, pričom verejnú listinu skúmal predovšetkým z hľadiska jej pravosti, t.j., či bola vydaná súdom alebo iným príslušným orgánom, v medziach jeho právomoci a v predpísanej forme. Poukázal na ust. § 205 CSP, podľa ktorého obsah listiny sa považuje za pravdivý, pokiaľ nie je dokázaný opak, čo v danom konaní nemal za preukázané. Dospel k záveru, že verejné listiny predložené v konaní boli pravými listinami vydanými príslušnými orgánmi v medziach ich právomoci a v predpísanej forme, keď pri verejných listinách, ktoré obsahujú nariadenie alebo vyhlásenie príslušného orgánu, všeobecný súd skúma len ich pravosť a nehodnotí ich správnosť. Len pri súkromných listinách súd skúma ich pravosť a pravdivosť, teda správnosť ich obsahu.

22. Súd prvej inštancie právne argumentoval, že zákon č. 514/3003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zakladá objektívnu zodpovednosť štátu za škodu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Za rozhodujúce kritérium zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci mal výsledok tohto konania. I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, mal na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená (rozhodnutie NS SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009). Konštatoval, že zákon č. 514/2003 Z.z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby alebo zastavenia trestného stíhania, keď judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nakoľko rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom podľa súdu prvej inštancie nič nemení, pretože podstata nároku na náhradu škody sa v tomto prípade neviaže na správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania.

23. Najskôr mal za preukázané, že v danom prípade bol splnený prioritný zákonom požadovaný predpoklad vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., keď zodpovednosť štátu právne posúdil ako objektívnu, pri ktorej nemal za potrebné, aby škoda vznikla zavineným porušením povinností. Zodpovednosť štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu navyše vyložil v súvislosti s čl. 46 ods. 3 Ústavy SR. Vychádzal zo zistenia, že v predmetnej veci bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie Uznesením OR PZ v BA ČVS: H. XXXX/X-H.-B.-XXXX O. zo dňa 16.9.2010 podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, spáchaného v štádiu pokusu. Prokurátor zamietol sťažnosť obvineného podanú voči uzneseniu o začatí trestného stíhania, čím boli splnené zákonom stanovené predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Z dôvodu, že trestné stíhanie voči žalobcovi bolo zastavené, posúdil ako nezákonný zásah štátu voči žalobcovi uznesenie o vznesení obvinenia, pretože trestné stíhanie voči žalobcovi nemalo byť vôbec začaté. Prihliadol na judikatúru Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej je potrebné za ústavne komfortný považovať výklad, podľa ktorého pre účely posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má zastavenie trestného stíhania rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným. Ustálil, že v danom prípade bolo trestné stíhanie zastavené z dôvodu, že žalobca sa skutku, ktorý mu bol kladený za vinu, nedopustil, a právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie skončilo, čím zanikli aj účinky rozhodnutia o vznesení obvinenia.

24. Vyjadril názor, že pre účely zodpovednosti štátu za škodu je totiž rozhodujúci výsledok, v danom prípade zastavenie trestného stíhania, pretože týmto rozhodnutím bolo deklarované, že nemalo byť voči žalobcovi vôbec začaté trestné stíhanie. Poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR, podľa ktorej je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, ale na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný a zasahujúci do základných práv občanov. Podľa judikatúry nie je preto rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, že sa toto podozrenie nepotvrdilo.

25. Dospel preto k záveru, že žalobca, voči ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, má právo na náhradu škody voči žalovanému, avšak iba v tom prípade, ak by v konaní uniesol dôkazné bremeno o vzniku škody alebo nemajetkovej ujmy a o príčinnej súvislosti medzi vznikom škody alebo nemajetkovej ujmy a nezákonným rozhodnutím.

26. Pripomenul, že žalobca vznik škody v sume 4 500 Eur spočívajúci v ušlej mzde u zamestnávateľa KFŠ-DELTA s.r.o. odvodzoval od skončenia pracovného pomeru dohodou k 31.12.2007. Vyhodnotil však, že skutkové tvrdenia o dôvode skončenia pracovného pomeru v dôsledku trestného stíhania začatého obmedzením osobnej slobody a následných výsluchov v trestnom konaní žiadnym spôsobom nepreukázal. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že u žalobcu bolo bežné byť zamestnaný na relatívne krátke obdobie (1 mesiac, 4 mesiace...), a to v období pred začatím trestného stíhania alebo po jeho zastavení. Vychádzal i z výpovede samotného žalobcu na súdnom pojednávaní, že dôvodom jeho práceneschopnosti počas skúšobnej doby u zamestnávateľa KFŠ-DELTA s.r.o. bolo vybavovanie súkromných záležitostí (úveru, stavebných zákazok). V konaní mal tak za nepreukázaný vznik škody žalobcu spočívajúci v ušlej mzde vo výške žalovanej sumy v príčinnej súvislosti medzi konštatovaným nezákonným rozhodnutím a vznikom škody.

27. Súd prvej inštancie ďalej zaujal názor, že pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je potrebné preukázať najmä skutočnosť, že zadosťučinenie podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu nie je postačujúce, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine a spoločnosti (NS SR z 12. decembra 2012, sp. zn. 7Cdo 145/2011). Konštatoval, že žalobca ponechal na jeho úvahu výšku jeho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu. Dospel k záveru, že v danom prípade neboli naplnené predpoklady na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobcovi, majúci za to, že v konaní nepreukázal v zmysle citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Hodnotiac unesenie dôkazného bremena žalobcom posúdil, že ku skutkovým tvrdeniam (rozchod s partnerkou, celospoločenské poškodenie dobrého mena, verejné poníženie, strata ochoty kamarátov pri spolupráci na stavebných zákazkách a iné) nenavrhol žiadne prostriedky procesného útoku vrátane vykonania dôkazov, ktoré by preukazovali jeho skutkové tvrdenia pokiaľ ide o rozsah, trvanie a intenzitu nepriaznivých následkov nezákonného rozhodnutia.

28. Nevykonan žalobcom navrhovaný dôkaz, a to znalecké dokazovanie za účelom preverenia zhoršenia jeho psychického stavu v dôsledku trestného stíhania, s prihliadnutím na dokazovanie ustálenú skutočnosť, že v období voči žalobcovi prebiehajúceho relevantného trestného stíhania boli voči žalobcovi vedené viaceré trestné konania, bol právoplatne odsúdený za viaceré prečiny, boli mu uložené i tresty odňatia slobody a ochranná liečba protialkoholická a protitoxikomanická ambulantnou formou v roku 2013. Na základe uvedeného z dôvodu hospodárnosti konania dospel súd prvej inštancie k záveru, že ani vykonaním znaleckého dokazovania by nebolo možné preukázať zhoršenie zdravotného stavu práve v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, od ktorého svoje nároky žalobca v konaní odvodil, keď časové obdobia ďalších trestných konaní ako i výkonu trestu odňatia slobody sa s uvedeným trestným stíhaním prelínali, z čoho mal za zrejmy vplyv i iných konaní na psychický stav žalobcu.

29. Uviedol, že v prípade, ak sa v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou strán sporu, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

30. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, avšak v konaní úspešnému žalovanému ich náhradu nepriznal, nakoľko mu v konaní žiadne trovy nevnikli.

31. Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas odvolanie žalobca a žiadal ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Nesúhlasil s jeho záverom, že mu pred rokom 2010 nemohlo byť zasiahnuté do jeho práv, keď jeho pracovný pomer sa skončil dohodou po tom, ako mu tento spôsob navrhol koordinátor vzhľadom na jeho absenciu v práci dňa 24.11.2017 z dôvodu, že bol prítomný na orgáne PZ. Uviedol, že mu vec skomplikovali roky 2007 a 2008, kde pracoval za životné minimum, bol schopný sa zamestnať len za nižší príjem ako dovtedy len z dôvodu, aby prežil cez zimu. Žiadal priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 3.000 eur a namietal nesprávnosť výpočtu súdu prvej inštancie. Poukázal na to, že zadržanie mu znemožnilo vedľajšiu činnosť popri práci pre KFŠ-DELTA s.r.o., ako aj že v čase zatknutia pracoval na lukratívnej SLOVNAFT zákazke pre túto spoločnosť. Namietal záver súdu prvej inštancie, že by pracovný pomer možno ukončil i pred zadržaním. Konštatoval, že v rámci

trestnej veci neexistoval voči jeho osobe žiaden dôkaz, keď mal za to, že nepozná spôsob preukázania nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nespravodlivým konaním majúcim dopad na kvalitu jeho života, ktorý je sprevádzaný stresom, frustráciou, úzkosťou a traumou, t.j. následkami doživotnými. V tomto smere poukázal na Ústavu SR a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. K odvolaniu doložil uznesenie Okresného riaditeľstva PZ Bratislava V, Odbor kriminálnej polície zo dňa 12.06.2014 o odmietnutí veci podozrenia zo spáchania pokračovacieho prečinu krivého obvinenia, krivej výpovede a krivej prísahy na podklade jeho písomného oznámenia.

32. Žalovaný vo svojej písomnej odvolacej replike doručenej súdu prvej inštancie dňa 05.09.2017 žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, keď namietal možnosť uplatnenia žalobcom doloženého listinného dôkazu v odvolacom konaní vzhľadom na ust. § 366 CSP o novotách v odvolacom konaní. Argumenty žalobcu o jeho nemajetkovej ujme označil za jeho osobný názor bez toho, aby sa odrazil vo vykonanom dokazovaní.

33. Okresná prokuratúra Bratislava V, ktorá do konania pred súdom prvej inštancie vstúpila dňa 29.02.2016 v zmysle ust. § 35 ods. 1 písm. l) OSP, sa k odvolaniu žalobcu vyjadrila písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 12.09.2017 tak, že toto odvolanie považuje za nedôvodné a napadnutý rozsudok za vecne správny. Odvolaciu argumentáciu označila za irelevantnú vzhľadom na to, že súd prvej inštancie nekonštatoval, že žalobcovi nemohlo byť do jeho práv zasiahnuté pred rokom 2010, ale že nepreukázal zodpovednostné predpoklady a vznik jeho ujmy. Podľa prokuratúry bolo obmedzenie slobody žalobcu vykonané zákonným spôsobom, uznesenie o vznesení obvinenia preto nemožno považovať za nezákonné rozhodnutie.

34. Ďalšie písomné podania v rámci odvolacieho konania podané neboli.

35. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec podľa § 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP a § 381 CSP bez pojednávania s poukazom na ust. § 385 ods. 1 CSP a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, keď súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie správnym smerom a v rozsahu potrebnom z hľadiska skutočností potrebných pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil a na vec aplikoval zodpovedajúce právne normy, ktoré aj správne vyložil. Svoje skutkové a právne závery v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP), a odvolací súd sa s jeho právnymi závermi stotožňuje a konštatuje ich správnosť (§ 387 ods. 2 CSP). Odôvodnenie napadnutého rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a v odvolaní uvádzané argumenty nie sú spôsobilé privodiť iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver o nedôvodnosti žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody spôsobenej mu podľa neho nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd vyjadruje len k jeho odvolacím námietkam.

36. Žalobca sa v predmetnom konaní domáhal od žalovaného náhrady škody vo výške 4.500 eur titulom jeho straty na zárobku a náhrady nemajetkovej ujmy, všetko výslovne v zmysle jeho vyjadrenia na pojednávaní súdu prvej inštancie konanom dňa 05.04.2017 podľa zákona č. 514/2003 Z.z., z titulu nezákonného rozhodnutia, keď za nezákonné rozhodnutie je potrebné považovať uznesenie ORPZ v Bratislave, ČVS: H. XXXX/X-H.-B.-XXXX zo dňa 16.09.2010, ktorým bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona spáchaného v štádiu pokusu, pretože predošlým uznesením zo dňa 24.11.2007 bolo začaté trestné stíhanie vo veci a nešlo preto o uznesenie konkrétne sa viažuce k osobe žalobcu. Predchádzajúci úradný postup orgánov činných v trestnom konaní (zadržanie, zatknutie) nemohol byť podkladom pre žalobou uplatnený nárok, keďže tento postup vyústil do relevantného uznesenia o vznesení obvinenia. Sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia bola uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava V zo dňa 28.10.2010 zamietnutá z dôvodu jej oneskoreného podania, avšak uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava V č.k. 4Pv 26/14/1105-10 zo dňa 8.4.2014, právoplatným dňa 29.04.2014, bolo trestné stíhanie voči žalobcovi podľa § 215 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zastavené z dôvodu, že žalobca sa skutku kladeného mu za vinu nedopustil. Zastavenie trestného stíhania obvineného žalobcu malo za následok zrušenie obvinenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, nakoľko predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený. Zakladá tak nárok na náhradu škody

spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Je pravdou, že podľa nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 163/2013 z 13.11.2013, nie každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré vyústilo do oslobodenia (analogicky do zastavenia trestného stíhania) je nezákonné, keď legálnym prostriedkom obvineného, ako rozptýliť zákonnosť dôvodov, na ktorých bolo obvinenie postavené, je podanie sťažnosti proti nemu. V danom prípade žalobca sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal, ale táto bola uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava III zo dňa 16.09.2005 č.k. 4Pv 989/05 - 6 zamietnutá ako oneskorene podaná. Zastavenie trestného stíhania preto znamená, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo nezákonné a žalobca má nárok na náhradu škody. Na základe uvedeného je potom splnenie zákonnej podmienky nároku žalobcu na náhradu škody podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorom je vydanie nezákonného rozhodnutia, preukázané, keď navyše i s ohľadom na ústavnú judikatúru odvolací súd vzal do úvahy tú skutočnosť, že žalobca skutok kladený mu za vinu, nespáchal.

37. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo zastavené, treba hľadať nielen v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 tohto základného zákona, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktno dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Už podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 53/1993 z 28.6.2003 ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má, pri splnení ďalších zákonných predpokladov, podľa ustanovení § 1 až 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Podľa názoru odvolacieho súdu i so zreteľom na ustálenú súdnu prax sa uvedené vzťahuje aj na nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

38. Pre úspešné uplatňovanie práva na náhradu škody podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je však potrebné splnenie ďalších zákonných predpokladov, a to vznik škody a príčinná súvislosť medzi škodou a týmto nezákonným rozhodnutím, keď žalobca ako škodu vzniknutú mu z titulu nezákonného rozhodnutia označil stratu na zárobku v dôsledku ukončenia pracovného pomeru dohodou.

39. Odvolací súd v zhode s vysloveným záverom súdu prvej inštancie konštatuje, že žalobca, ktorého v danom sporovom konaní zaťažovalo bremeno dôkazu o svojich tvrdeniach, nepreukázal príčinnú súvislosť medzi touto tvrdenou škodou a relevantným nezákonným rozhodnutím OR PZ o vznesení obvinenia (prípadne ani uznesením o začatí trestného stíhania v roku 2007) vzhľadom na dokazovaním zistenú skutočnosť, že žalobca bol trestne stíhaný pre viac trestných činov, pre viaceré bol i právoplatne odsúdený, často menil zamestnania, preto príčinná súvislosť medzi daným nezákonným rozhodnutím a ukončením pracovného pomeru u spoločnosti KFŠ-DELTA s.r.o. preukázaná nebola. Uvedenému hodnoteniu dôkazov súdom prvej inštancie, ktoré vykonal zákonu zodpovedajúcim spôsobom podľa ust. § 191 CSP, nemožno vytknúť nelogickosť a odvolací súd sa s jeho hodnotením dôkazov stotožnil.

40. Vo vzťahu k uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní konštatoval nenaplnenie predpokladov definovaných v § 17 zákona č. 514/2003 Z.z., keďže žalobca okrem svojich tvrdení o zásahu trestného konania do jeho osobnostnej sféry neprodukoval žiadny dôkaz, z ktorého by bolo možné vyvodiť opodstatnenosť jeho tvrdenia o negatívnom dopade trestného konania. Mal za to, že žalobca nepreukázal žiadnym konkrétnym dôkazným prostriedkom vznik akýchkoľvek následkov v jeho súkromnom a pracovnom živote, resp. v jeho spoločenskom uplatnení v príčinnej súvislosti s trestným konaním, pre ktoré by bolo opodstatnené priznať mu ním uplatňovanú náhradu nemajetkovej ujmy. K rovnakému záveru dospel i súd odvolací a konštatuje, že v prípade žalobcu je postačujúce samotné konštatovanie porušenia práva spočívajúce v právoplatnom zastavení trestného stíhania a priznanie nemajetkovej satisfakcie v podobe peňazí nie je v jeho prípade dôvodné. Ide o zákonné kritérium pre priznanie nemajetkovej ujmy a zásah väčšej intenzity musí preukázať žalobca, keď náhrada za nemajetkovú ujmu má byť určitou náhradou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v nemajetkovej sfére dotknutej osoby. Je pri tom podstatné, v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie fyzickej osoby, či dobré meno a povesť osoby právnickej. V danej

veci žalobca neoznačil a už vôbec nepreukázal existenciu následkov takej intenzity, ktorá by zakladala jeho právo na priznanie peňažnej náhrady takto vymedzenej nemajetkovej ujmy ako jej vyššieho stupňa, keď satisfakcia v peniazoch má byť znakom a prostriedkom spravodlivej nápravy a nemá predstavovať prostriedok slúžiaci na obohatenie sa. Zákonnodarca pri existujúcej právnej úprave všeobecnému súdu neposkytol oprávnenie na poskytnutie primeranej nemajetkovej ujmy len pri konštatovaní porušenia práva bez negatívneho prejavu v jeho osobnostnej sfére.

41. Vzhľadom na odvolacie námietky žalobcu odvolací súd uvádza, že podľa čl. 5 ods. 5 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na odškodnenie pre prípad nezákonného zatknutia alebo pozbavenia slobody, avšak s poukazom na to, že žalobca žalobou uplatnený nárok výslovne žiadal priznať titulom nároku vyplývajúceho mu zo zákona č. 514/2003 Z. z. a nie titulom jeho prípadného nároku na ochranu osobnosti podľa ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, je potrebné vo veci aplikovať uvedený právny predpis a dať do pozornosti, že tzv. druhá novela zák. č. 514/2003 Z.z. účinná od 1.1.2009 a teda aplikovateľná i na daný prípad, keďže k vydaniu nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia došlo dňa 16.09.2010, rozšírila ust. § 17 o nové odseky 3 až 5, ktorými bola dovtedajšia právna úprava týkajúca sa nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch doplnená, a to a/ zakotvením demonštratívneho výpočtu kritérií, na ktoré súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti prihliada pri posudzovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch a b/ zavedením mechanizmu určovania minimálnej výšky nemajetkovej ujmy odvíjajúcej sa od priemernej nominálnej mzdy zamestnanca hospodárstve SR.

V zmysle § 17 ods. 2 novelizovaného zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom pri výkone verejnej moci v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

42. Podľa § 17 ods. 3 výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

43. So zreteľom na relevantnú právu úpravu súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru o neopodstatnenosti nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia proti jeho osobe pre nesplnenie zákonných kritérií vyžadovaných zákonom č. 514/2003 Z.z.

44. Odvolací súd sa taktiež stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o nepreukázaní príčinnej súvislosti práve medzi nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia voči žalobcovi zo 16.09.2010 a tvrdenou nemajetkovou ujmu vzhľadom na početnosť trestných stíhaní vo vzťahu k jeho osobe.

45. Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd vyhodnotil všetky odvolacie námietky žalobcu za nedôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

46. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP vzhľadom na plný úspech žalovaného v odvolacom konaní, ktorému však nárok na ich náhradu nepriznal, keďže mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

47. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).